

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Я стояла у вітальні Стейсі й відчувала, як руйнується увесь мій світ.

Сем був ліліном.

Я дивилася на того, хто колись був одним із моїх найкращих друзів у цілому світі, і гострий жах сковував рухи, не даючи дихати. Відколи зі мною поріднилася моя демонічна фамільярка Бембі, я перестала бачити душі, тож не помічала того, що весь цей час було прямисінько перед носом. Ніхто з нас навіть не здогадувався, що за кровопролиттями в школі стояв Сем, що це він був винуватцем усіх смертей, які сталися за останні кілька тижнів. Друг не забирав душі єдиним дотиком, як, я знала, умів робити лілін, натомість він розтягував насолоду, крав їх поступово, граючись зі своїми жертвами і граючись із нами.

Граючись зі мною.

От тільки та істота в будинку Стейсі, була... була, по суті, одягнена в Семову шкіру, немов у бездоганно відшитий костюм, бо справжнього Сема... уже з нами

не було. Усе тіло до кісток пронизував біль від втрати друга, який уже давно був мертвим, а ми про це так і не знали.

Я не змогла його врятувати. Ніхто не зміг, і тепер його душа... його душа відійшла в потойбіччя, куди відправлялися всі забрані ліліном душі. Мій шлунок скував спазм.

— Тобі не під силу мене перемогти, — сказав лілін голосом Сема. — Тож краще переходь на мою сторону.

— Або що? — серце вистукувало у грудях, немов відбійний молоток. — Зустріну смерть? Як оригіально.

Лілін нахилив голову вбік.

— Насправді я не збирався тобі таке казати. Мені потрібна твоя допомога, щоб визволити нашу матір. А от усі інші можуть і померти.

Нашу матір. Не встигла я ще усвідомити той огидний факт, що була споріднена з істотою, яка вбила мого друга й пролила так багато крові, як мою увагу привернув Зейн, що вже почав перетворюватися в істинну форму. Розриваючи сорочку, зі спини вирости крила, і шкіра набула властивого для хранителів темно-гранітного кольору. Крізь русяві кучері пробилися два закручені назад роги, а ніс став пласким. Зейн грізно заричав, оскалюючи ікла. Він почав підходити до Сема, стискаючи масивні руки в кулаки.

— Стій! — крикнула я. Зейн зупинився й різко повернув голову в мій бік. — Не наближайся до нього. Твоя душа, — застерегла його, відчуваючи, як сильно калатає моє серце. Або принаймні те, що залишилося від його душі, бо ж ще не так давно я сама ненароком забрала її крихітну часточку.

Зейн відійшов назад, стаючи в оборонну стійку.

Я знову перевела погляд на зло в подібі Сема. Чим би не була ця істота, що стояла перед нами, ми з нею були з однієї плоти й крові. Я лише нещодавно

дізналася правду про те, як стала наполовину демоницею й наполовину хранителькою. Я була дочкою Ліліт, а оця... оця потвора була частиною мене. Вона народилася з моєї крові й із крові Ліліт і була таким же злом, як і наша мати. Ця істота хотіла визволити її? Це неможливо. Повернення Ліліт на поверхню землі прирекло би світ на безповоротні зміни.

— Я не допомагатиму тобі звільнити Ліліт, — матір'ю я її називати точно не збиралася. Брр. — Цьому ніколи не бути.

Лілін усміхнувся й подивився на мене своїми темно-чорними очима.

— Можеш підходити ближче, якщо хочеш, — ігноруючи мої слова, лілін почав дражнити Зейна. Дражнити, бляха, усіх нас. — Лейла не єдина в цій кімнаті полюбляє хранительські душі.

Я різко вхопила повітря й почула, як схлипнула Стейсі. За секунду переді мною промайнула історія їхніх стосунків. Вони все життя були друзями, і лише нещодавно Стейсі усвідомила, що Сем завжди, завжди її кохав. Але вона не звертала уваги на його почуття, доки він не почав змінюватися...

О господи.

У Стейсі, мабуть, розривалося серце від того, що хлопець, якого вона зрештою покохала, перетворився на монстра, страшнішого за нічні вуличні чудовиська, але мені не можна було відводити погляд від ліліна. У будь-яку мить він міг щось утнути, і троє з нас були беззахисними перед його потужними силами.

— Ніщо не зрівняється зі смаком чистої душі, та ти й сама це знаєш, Лейло. Тепло й невинність тішать твої рецептори, мов найсолодший у світі шоколад, — лілін закинув голову назад і вивільнив стогін, від якого в мене за інших обставин почервоніли б вуха. — Але

набагато приємніше розтягувати насолоду, не поспішаючи. Лейло, ти маєш це спробувати, тобі слід вгамувати свою жадібність під час пиття.

— А тобі слід стулити свою кляту пельку, — демон, що стояв поруч зі мною, пашів жаром. Рос, чинний кронпринц пекла, ще не перетворився, але видно було, що він уже на межі. Його слова палали гнівом. — Як тобі така ідея?

Лілін навіть не глянув на Роса.

— Ти мені подобаєшся. Справді, принце. Шкода тільки, що на тебе чекає смерть.

Мене пройняла гаряча й гірка лють, і я стиснула руки в кулаки, впиваючись нігтями в долоні. У мені вирували емоції. Ніби мало всього того божевілля, що відбувалося в моєму житті, так я стояла тепер між Зейном і Росом. У такій компанії і раніше б почувалася ніяково, але тепер, після того, як Рос...

Я не могла зараз про це думати.

— А ти доволі хоробрий — розкидаєшся погрозами попри те, що нас більше.

Лілін знизав плечем. Цей жест до болю нагадував Сема.

— Може, я просто розумний? — грайливо запитав він. — І знаю краще за всіх вас, чим усе це скінчиться.

— Ти забагато базикаєш, — загарчав Рос, роблячи крок уперед. — Справді забагато. Чому поганці завжди виголошують такі обридливо довгі й нудні монологи? Давай уже перейдемо до смертельного бою, гаразд?

Губи ліліна витягнулися в криву усмішку.

— Квапишся померти, так?

— Та ні, кортить заткнути твою балакучу пельку, — відрізав Рос і знову став біля мене.

— Увесь цей час це був ти? — голос Стейсі тремтів від болю, який каменем лежав на її серці. — Сема не було? Відколи...

— Відколи Дін похизувався своїми ярими кулаками. Було весело, — лілін засміявся й поглянув своїми темними очима на Стейсі. — Сема вже давно немає вдома, але, запевняю тебе, мені подобалося... проводити з тобою час так само, як, я впевнений, подобалося б і Сему. Якщо це тебе хоч трохи втішить.

По блідому обличчю Стейсі котилися сльози. Вона закрила рот руками, здушуючи слова.

— Господи.

— Не зовсім, — м'яко промовив лілін.

Я підійшла ближче до Стейсі, і лілін перевів погляд на мене. Було боляче за неї, у грудях пекло.

— Чому? — запитала я. — Ти ж тижнями був поруч із нами. Чому ти ні на кого з нас не напав?

Лілін важко зітхнув.

— Мені цікаві не лише насильство, смерть і кровопролиття. Я швидко зрозумів, що нагорі можна робити ще багато чого веселого. І мені це дуже сподобалося, — він підморгнув Стейсі, і вона почервоніла.

Моя шкіра поколювала так, ніби по ній снували тисячі вогняних мурах.

— Не смій на неї дивитися. Не смій говорити до неї чи навіть дихати в її бік і не смій більше її торкатися.

— О, я її не тільки торкався, — відповів лілін. — Я робив набагато більше. Усе, на що Сему забракло мужності. Але, знаєте, він уже про це не переймається. Бо ж я поглинув його — усю його душу. У цьому вимірі не лишилося ані найменшої часточки. Він не став примарою, як усі інші, хто траплявся мені на шляху. Із ним я не грався, забираючи душу по краплині. Ні, його немає. Він у...

Усе відбулося так швидко.

Стейсі кинулася до ліліна, замахуючись рукою так, ніби збиралася вибити глузливу усмішку з його облич-

чя. Лілін теж почав підходити до неї, і, хоч він ще з якоїсь причини не забрав її душі, не було жодних гарантій того, що не зробив би цього зараз. Лілін був непередбачуваний. Тепер, коли всі знали, хто він насправді, щось мені підказувало, що гратися він більше не збирається. Коли лілін опинився на відстані витягнутої руки від Стейсі, я... я не витримала. Лють розпалала мене зсередини.

Зміна в тілі сталася сама собою. Немовби скинувши светр, я відпустила людську форму, у якій перебувала вже занадто довго, але за яку так відчайдушно трималася. Перетворення ще ніколи не було таким легким. Кістки не ламалися й не зросталися назад. Шкіра не розтягувалася, але я відчула, як вона почала грубшати, стаючи стійкою до більшості куль і ножів. Піднебіння почало поколювати — і з зубів вирости ікла, здатні прокусити навіть шкіру хранителя, не кажучи вже про ліліна. Нижче шиї вирости й розгорнулися два крила.

Хтось у кімнаті різко вхопив повітря, та я не надала цьому уваги.

Швидко, мов кобра, я схопила Стейсі за руку й завела подругу за спину, стаючи між нею й ліліном.

— Я тобі сказала, не торкайся її. Не дивись на неї. Не смій навіть дихати в її бік. Якщо ти це зробиш, я відірву тобі голову й зафутболю її у вікно.

Лілін здригнувся й подався назад. Його чорнючі очі округлилися. На обличчі проступив шок, а губи викривилися в гримасі.

— Так нечесно.

Що за? Невже я бачила в його очах страх?

— А хіба схоже, що мене це хвилює?

— О, тебе це хвилюватиме, — лілін позадкував до дверей. — Ще й як хвилюватиме.

Лілін швидко розвернувся й пішов геть, а я так і лишилася стояти, дурнуvато дивлячись на двері. Я нічого не розуміла. Коли ліліну погрожували Зейн чи Рос, він і бровою не повів, але варто було мені змінити форму, як демон підібгав хвоста і втік?

Ох.

— Що ж, це було... неочікувано, — я повільно розвернулася назад, складаючи крила. Першим побачила Зейна.

Він уже повернувся в людську форму. Яким би втомленим не був, він завжди мав такий вигляд, ніби щойно зійшов із обкладинки журналу. Такої краси наша країна ще не бачила, усі дівчата планети ладні були зомліти, спіймавши на собі його погляд. Зейн був таким, яким я собі уявляла ангелів. Яскраво-блакитні очі, майже божественні риси. Але чомусь він дивився на мене, роззявивши рота. На тлі геть блідої шкіри його вродливого обличчя різуче виступали непростимі синці під очима. Він дивився на мене так, ніби бачив уперше, і це було дивно, бо ж ми вирости разом. Я почувалася якимось музейним експонатом.

По спині холодком пробіг неспокій, і я перевела погляд на диван. Я не помітила, як Зейн устиг підійти ближче до Стейсі. Думала, що побачу, як вона, розбита горем, хитається всім тілом взад-уперед, але подруга теж дивилася на мене з розкритим ротом, обхопивши долонями щоки. За інших обставин я б засміялася з такого її виразу обличчя. Але не зараз.

Серце забилося ще швидше, і я повернулася в той куток кімнати, де стояв Рос. Зустрілася поглядом із його бурштиновими очима, які були широко розплющеними і з видовженими вертикально зіницями. Та він усе одно вражав своєю красою.